

ФОКУСНИКЪТЪ И СВЕТА БОГОРОДИЦА

Имаше едно време единъ беденъ фокусникъ. Казваше се Барнабе. Той обикаляше села и градове. Навсѣкжде даваше представления.

Срѣдъ панаиритѣ постилаше вехто килимче и съ шеговити думи събираше дечурлигата и любопитнитѣ. Закрепаше разни заострени предмети върху носа си. Изправяше се на ржце, па подхвърляше и хващаше съ крака шесть медни топки. После се извиваше на колело, та вратѣтъ му стигаше чакъ до петитѣ. Така превитѣ, играеше съ дванадесетъ ножа. Тогава зрителитѣ се чудѣха и хвалѣха играта му. И дребни пари се сипѣха върху килимчето.

Ала Барнабе не можеше да работи, когато пожелаеше. За да покаже своето умение, трѣ-

бваше му, като на плоднитѣ дървета, слънце и дневна свѣтлина. Презъ зимата приличаше на полумъртво дърво. Помръзналата земя бѣше твърда за фокусника. Като щуреца въ приказитѣ, той страдаше отъ студъ и гладъ презъ лошитѣ месеци.

Ала фокусникътъ понасяше търпеливо всички несгоди. Той бѣше добъръ човѣкъ. Страхуваше се отъ Бога и почиташе света Богородица.

Когато влизаше въ нѣкоя черква, бедниятъ фокусникъ колѣничеше предъ образа на майката Господня и така ѝ се молѣше: „Света Богородице, погрижи се за мене, докато Господъ ми е отредилъ да живѣя, а като умра, дай ми да изпитамъ радоститѣ на рая!“